

[Dorte Bennedsen]

Interessen for miljøet har været der, men problemet har været, at miljøspørgsmål i en række situationer kun har fået anden eller måske endda tredje prioritet. Miljøinitiativer måtte ikke gå på tværs af økonomiske interesser, af industriens interesser eller af landbrugets interesser, men når disse hensyn var opfyldt, var man da villig til at gennemføre visse miljøtiltag.

Denne holdning kan imidlertid ikke bære længere. Forsuringen af vore søer, nitratforureningen af vor jord og forureningen af vore vandløb og indre farvande, så fiskebestanden er ved at forsvinde, er alt sammen alarmsignaler, der siger os noget meget kontant om, at naturbeskyttelsen ikke er en sag, der kan køres med venstre hånd, når en række andre, og oftest modstridende, hensyn er varetaget.

En eller anden har sagt: vi har ikke arvet naturen fra vore forældre, nej, vi har lånt den af vore børn, og de har krav på, at vi ikke ødelægger den. Skal vi leve op til dette krav, står vi virkelig i tolytte time. Vi kan ikke længere kompromisere os igennem. Selvfølgelig kan der i mange situationer laves fornuftige og forsvarlige kompromisløsninger, men dér, hvor hensynene virkelig tørner sammen, dér, hvor der står miljøhensyn over for økonomiske hensyn – det være sig industrielle eller landbrugsmæssige – har vi ikke længere noget valg, dér må miljøhensynet gives første prioritet, hvis vi skal gøre os noget håb om at stoppe naturødelæggelsen, endside tage fat på en genopretning af naturen.

Vi ved alle af erfaring, at valget kan være svært og barsk, ikke mindst ude i kommunerne, hvor man jo oplever, at en eller anden lempelse af en miljøbestemmelse måske kan give plads for nogle nye arbejdspladser i den pågældende kommune. Så meget des vigtigere er det, at folketinget på ny gennemgår miljøområdet for at vurdere, om de instrumenter, vi har til rådighed, er tilstrækkelige, og også for at vurdere, om den målsætning, vi har, er tilstrækkeligt veldefineret i forhold til problemerne.

Det er bl.a. disse holdninger, som er grundelsen for, at socialdemokratiet er medforslagsstiller til denne forespørgsel, og vi skal ikke skjule, at vi spørger ud af dyb bekymring. Anledningen til bekymringen var først regeringens åbningstale, hvori det hedder, at forureningsbekæmpelsen skal være

effektiv, men at vi skal søge at undgå, at der lægges for snærende bånd på erhvervslivet, eller at virksomhederne belastes med unødigt høje omkostninger. Vi skal hele tiden søge en rimelig balance mellem det, vi opnår, og omkostningerne ved at opnå det.

Hvis vi ikke skal nøjes med at tolke disse ord som de rene selvfølgeligheder, handler de om det for os alle væsentlige problem, hvad gør vi dér, hvor erhvervshensyn og miljøhensyn tørner sammen, og skrællet for alle de pæne ord viser åbningstalen, at regeringens svar på dette problem er, at i konflikten mellem erhverv og miljø skal miljøet altid have den laveste prioritet.

Det er denne kortsynede og i det lange løb meget, meget dyrere betragtning, som gør os tvivlende over for, om miljøministerens ofte gode intentioner kan få lov til at slå igennem som regeringens miljøpolitik i de situationer, hver det virkelig betyder noget. Er denne tolkning nu ikke bare mistro fra en sur opposition, som udenrigsministeren så yndeligt plejer at udtrykke sig? Desværre nej. Den vakte tvivl blev til vished, da vi fra miljøministeren modtog hans egne forslag til budgetforbedringer. Det er det, vi almindelige dødelige kalder besparelser. Godt 110 mill. kr. beløber ministerens forslag sig til, og heraf drejer de 23 mill. kr. sig dog om øgede indtægter i statsskoven på grund af øget aktivitet, noget, alle vel kan bifalde.

Men ellers er det en deprimerende oplæsning af besparelser på alle de væsentlige miljøområder: kemikalieforurening, vandløb, genbrugsprojekter, arealerhvervelse, bygningsfredning, bygningsstandsættelse, miljøbeskyttelse og meget andet.

I bemærkningerne til ændringsforslagene nævner ministeren en række sager, som skal tages op: opfølgning af NPO-redegørelsen, bekæmpelsesmidler, marginaljorder, det kommunale miljøtilsyn, intensiveret indsats omkring de små samfund og friluftslivet, dioxinforurening, luftforurening og gensplejsning, og – som det hedder – det må påregnes, at der vil komme flere til.

Vi er enige med miljøministeren i, at opgaverne, der skal løses i de kommende år, hverken bliver færre eller mindre, og derfor er vi bekymrede, når udspillet til en løsning af problemerne er en nedskæring på 100 mill. kr.